

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η ώρασι Άνναμπελλά υπήεν ενν' έρωσιμένη με το γιού του τρομερού κονοσταύλου Μοιμορνού, το γενεσιου Φραγκικού. Συγχρόνος όμως την αγαπά κι' ο άδελφός του Φραγκικού Έρρικος, και, για να την εκδοικήρή προδίη τον έρωτά της στο γενο πατέρα της. Ο άρχων υπήεν την καταρτία και τη διαγωγή απ' το σπίτι του. Επειδή όμως ο Φραγκικός και την παρτίεται την ίδια ώρα, διαταγώς όμως ο πατέρας της Άνναμπελλας πεθαίνει. Την ίδια αυτή ώρα γυρίζει Άρσονικα στον πύργου του κονοσταύλου και διατάζει το Φραγκικό να φύγη για τον πόλεμου. Ο Φραγκικός διαπίστευται την Άνναμπελλά στον Έρρικό και φεύγει. Ο Έρρικός όμως πρηνεί στο σπίτι της Άνναμπελλας και ζητάει να την κάνει δική της βίας δική του. Η Άνναμπελλά καταρτίζει στο σπίτι της τροφού της, όπου γεννεί, μετα μερικώς μήνες, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, τη Λούζια.

Ένας χρόνος περνά κι' έθνα ο Φραγκικός που τον νομίζουν άσιν κερκό. Εξαπατρείται. Ο Έρρικός, για να κρηση την άτιμία του, του λέει ότι η Άνναμπελλά τον άπαιτες, άπειλάτας συγγνώμη την άταξη νέα ότι να σφαλή το παιδί της το οποίο της έχει άρπάξει ο άρσωνικός του ίπποτη Παρτιανιά, άν τον διαφέσει. Η Άνναμπελλά σωπαίνει... Ο Φραγκικός ζητάει τότε νόμου του συγγνώμη της κι' ο λέει ότι είν' άπειλά, Μοιμορνού, και ο Έρρικός τραυματίζεται θανάσιμα. Η Άνναμπελλά, στην όπια απεύδωσ ήρή το παιδί της ο Παρτιανιά, πρηνεί τώρα στο Παρίσι να συναντηθή το Φραγκικό, στον οποίο διηγείται τα πάντα, ως ο κονοσταύλος δεν σωκνεται. Της δίνει να υποσφραγή ένα έγγραφο διαλύσης άν έδεται της, άπειλάτας την ότι διασφραξά ως φυλακία του Φραγκικού ίσοφώς!

Η Άνναμπελλά αναγκάζεται να υποσφραγή... Χρόνια περνούν στο μεταξύ. Η Άνναμπελλά ήχ τώρα στο Παρίσι έρημη, κρημένη από τα μάτια των άδελφών Μοιμορνού που ζητάει κι' οι δυο να την έβρουν. Ο πατέρας Παρτιανιά σένει προς άσκήτην, παρτιεϊάν, 'Ο γιος του, μεγάλος πειά, μένει μόνος στο Παρίσι κι' έρωσιεται την κορη της Άνναμπελλας Λούζια πούγει μεγαλώσει επίσης ενταμωτά. Η βασίλισσα Αικατερίνη των Μεδίκων καλεί τον Παρτιανιά και προσπαθεί να τον κάνει γυφάο της όφρανος. Ο Παρτιανιά όμως άν έδεται της, άπειλάτας τις κακοήγες προτάσεις της και ουδ'αδύναται και κλειεται στη Βασίλεια, την ίδια στιγμή που οι άνθρώποι του Έρρικού Μοιμορνού άπάγουν, τη εντολή του, τη Άνναμπελλά και την κορη της. Την ίδια καιρό η Βασίλισσα της Ναβάρρας άνακαλύπτει ότι η θεσπονία της άκοιμήτης της Άλίκης υπήεσ, είνε κατακόκοος της έφρας της Αικατερίνης των Μεδίκων και τη διαγίει, φεύγοντας μετανομένη η Άλίκη κοντά στο Θεόδοτο, θετο γιού της Βασίλισσης, ο οποίος την αγαπά τρελλά).

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ο Θεόδοτος πήρε τα χέρια της Άλίκης στα δικά του, την έσφιξε κοντά τον κι' άρχισε να της μιλάει με τρυφερότητα και καλοσύνη :

— Σ' έδω, Άλίκη μου!... Τέτοια ώρα, σ' τέτοια κατάσταση... Τι σου συμβαίνει, αγαπημένη μου; Είσαι λαγωμένη. Άλίκη μου... Τρέμεις διόσομη... Τα χέρια σου είνε χροσταλλιασμένα... Πές μου, Άλίκη, πώς βρέθηκες εδώ;... Κι' έγω λοι νόμισα πως θ' άργησού πολύ να σε δω, αγατή μου!... Μίλησε μου, γλυκερά μου άγάτη!...

Η Άλίκη τ' άειξε χαμένα. Τι να του έλεγε; Να του άπειλάιτε την τρομερή αλήθεια; Να του έλεγε ότι την έδιωξε η βασίλισσα, γιατί την κατακόκοι; Να του έλεγε, ότι ήταν όθρανο της Αικατερίνης των Μεδίκων, της φυσικής μητέρας του, την όποια τόσο μισούσε ο Θεόδοτος για την άπληροψία της άπέναντί του, άπέναντί του παιδιού της; 'Ω, όχι, όχι, ποτέ... Κι' επειδή ο Θεόδοτος έβλεπε, κι' επειδή άσθανόταν κι' αή τη' αήτων την ίδια θερωή αγατή, του έλεε ένα ψέμμα. Του διηγήθηκε πως έβγινε κοντά άτ' τη βασίλισσα κι' έτρεξε να τον συναντήση, θυσίζοντας να πάντα προς χάριν του!...

— Ναί, αγαπημένε μου, συνέχισε η Άλίκη, έτα είνε. Έγχατέλειμα τα πάντα για σενα. Πάρε με λοιπόν μαζί σου. Πάμε να φύγουμε... Να φύγουμε, να φύγουμε μακριά άτ' τη Γαλλία, πριν ξεμερώσει. Έλα να φύγουμε, Θεόδοτε, σ' αγαπάω!...

— Να φύγουμε, αγατή μου; Ναί, να φύγουμε, μακριά μου. Άλλά σκέψου... Να έγχαταλείω τη βασίλισσα της Ναβάρρας τώρα πούχει άνάγκη των ύπηρεσιών μου; Να την προδώσω!...

— Ναί, έχεις δίκιο, ψυθίρισε η Άλίκη. Η βασίλισσα κινδυνεύει, πρέπει να μείνεις και να την ύπηρεσοτήσεις!...

— Σ' έγχαριστώ, γλυκερά μου αγατή!... Σ' έγχαριστώ!... Και τώρα άς μιλήσομε, να σενα, Άλίκη. Ός να μείνεις σ' ένα συγγενικό μου σπίτι στο Παρίσι, όσο να τελειώση η άποστολή πούχου άναλάβει για τη σωτηρία της βασίλισσης;

Η Άλίκη σάτισσε. Δέν ήξερε τί ν' άπάντηση. Έπρεπε να βγή και να πη κι' άλλο ψέμμα, πολλά ψέμματα στον άνθρώπου π' αγαπούσε.

Γιά να συγκεντρώση τις σκέψεις της, έγειρε στην άγκαλιά του και τού ψυθίρισε :

— Μη μ' έρωτάς, αγαπηλίτε μου. Είμαι τόσο κουρασμένη!... Άφισσε με να ξεκουραστώ πρώτα. Το μυαλό μου είνε θολό... Άχ, πώς θάβηλα να κοιμηθώ... να κοιμηθώ!...

Ο Θεόδοτος την πήρε στην άγκαλιά του και την γέμισε φιλά.

— Κοιμήσου, χροσάφι μου, της έπει. Κοιμήσου, μακριά μου... Έγώ θα μείνω άγρυπνος κοντά σου να σε φυλάω. Κοιμήσου ήσυχα, πολυαγαπημένη μου!...

Η Άλίκη πλάγιασε σ' έναν καναπέ κι' έκλεισε τα μάτια της. Φάνηκε πως άποκοιμήθηκε άμέσως. Μά δέν κοιμότανε. Προσποόταν την κοιμημένη και σκεφτότανε. Το μυαλό της δούλενε, δούλενε... Η θεία της ήταν τρομερή. Άγαπούσε παράφορα το Θεόδοτο και δέν ήθελε να μάθη την άτιμία της. Τι κάνανε; Ν' αυτοκόνουσε; Αήτη ήταν μά λίσσι. Μά ίπηρεζε και μιά άλλη; Να ζήση χάριν του έρωτός της και να προσπαθήση να βγή άτ' το άδιέξοδο, στο όποιο βρισκότανε. Πώς; Άπομακρυνόμενη για κάμποσο από το Θεόδοτο, με μιά όποιουδήποτε πρόφαση. Και καταφεύγοντας μοιραώς κοντά στην Αικατερίνη των Μεδίκων, ως πού να τελειώση ο Θεόδοτος την άποστολή του. Τότε θα τον έπαιρνε και θάφευγαν μακριά άτ' τη Γαλλία. Άν όμως μάθανε έντοματες την άτιμία της; Άν η βασίλισσα της Ναβάρρας τού μιλούσε γι' αυτή; Μήν ξερότανε τί να κάνει, η Άλίκη πηρε τέλος την έξηξ άπόφαση; Δέν θ' άπομακρυνότανε έντελώς άτ' το Θεόδοτο. Θα τον έβλεπε κάτω—κάτω ως πού να περάση ο καιρός της ύπηρεσίας του κοντά της βασίλισσα και να φύγουν. Άν τάλι ο Θεόδοτος έπληροφορείτο την άτιμία της, θ' αυτοκόνουσε!...

Μόλις πήρε την άπόφαση αυτή, η Άλίκη προσποιήθηκε πως ξεγνιάει. Ο Θεόδοτος έτρεξε κοντά της.

— Κοιμήθηκες καλά, αγατή μου; Ξεκουράστηκες; Και τώρα άς μιλήσομε για τις ύποθέσεις μας. Τι θα γίνη. Άλίκη μου; Ού δεχτής να μείνεις στο σπίτι πού σου είνε, όσον καιρό θ' εμια άπρηλοχτημένος με τις δουλειές της βασίλισσης;

Η Άλίκη προσποιήθηκε πως σκέφτεται και άπάντησε :

— Άκουσε, αγαπημένε μου. Έχω στο Παρίσι μιά γορά θεία, Καλύτερα λοιπόν να μείνω σ' αυτή. Θα της άνοιξω την καρδιά μου, θα της πω πόσο σ' αγαπάω και, εμια βέβαιη, πως θ' εμια έπιτόρημη να βλεπόμαστε κάθε Δευτέρα και Παρασκευή.

Ο Θεόδοτος ήταν τρελλός άτ' τη χαρά του. Άγκάλιασε την Άλίκη και τη γέμισε φιλά. Τι άλλο ήθελε; Ούδύλετε την αγαπημένη του δυό φορές τη βδομάδα, όσον καιρό θάμεινε στο Παρίσι... Κονθέντιασαν άρεστά άκόμα. Κι' όταν έξω άρχισε να γλυκοχαράζονταν έφρασαν άρεστά άκόμα. Ο Θεόδοτος σταμάτησε τ' άλογο του στην όδον Άσσιας, μπρός σ' ένα χαμηλό σπίτι.

— Το σπίτι της θείας μου! έπει κάτω στενοχωρημένη η Άλίκη και άφίπνευσε.

Ο Θεόδοτος την χαϊρέτισσε συγγινημένος και συνέχισε το δρόμο του. Τι έντιμία!... Στο σπίτι αυτό θ' άφίρσε την αγαπημένη του κάθε Δευτέρα και Παρασκευή!...

Η Άλίκη χτύπησε την πόρτα του σπιτιού αυτού, το όποιο δέν ήταν παρά ένα από τα μυστικά καταφύγια της Αικατερίνης των Μεδίκων, κι' όταν της άνοιξαν, μπήκε γρήγορα—γρήγορα μέσα.

Στο σπίτι αυτό ζήνε ένα μονάχα πρόσωπο. Μιά γορά 40—50 χρόνων. Η γορά αυτή λεγότανε Λαύρα, ήταν Ίταλικής καταγωγής και σπάνια έβγαине έξω. Δέν μιλούσε σε κανένα κι' οι γειτόνοι την έβλεπαν με κάμποσο τρόμου... Μόλις η Άλίκη μπήκε στο σπίτι, παρουσιάστηκε μπρός της η γορά Λαύρα.

— Σ' εμια, Άλίκη! της έπει, χωρίς να ξαφνιαστή για την άπρόοπτη άφιξή της.

Η Άλίκη έπεισε στενάζοντας σ' ένα κάθισμα κι' άπάντησε :

— Ναί, άγώ εμια, θεία Λαύρα. Έχεις δεκατέσσε μήνες να με δής και να πού γυρίζω, χωρίς να με περιμένεις. Είμαι δυστυχισμένη, θεία Λαύρα!... Είμαι πολύ δυστυχισμένη.

Τα μάτια της Άλίκης βούρκωσαν. Με φωνή πούτρεμε από βαθιά συγκίνηση, συνέχισε :

Ο Θεόδοτος την πήρε στην άγκαλιά του και την γέμισε φιλά!...

ΦΥΡΑΗΝ-ΜΙΓΑΗΝ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατά τα πρώτα χρόνια της ανελευθερώσεως της Ελλάδος υπεβλήθη στον αείμνηστον Όθωνα η έξις περιεργωτάτη άναφορά, την οποίαν αντίγραφον κατά λέξι :

Μεγαλειότατε,

«Ο ταπεινός υποφαινόμενος τολμώ τολμώ και εκ δευτέρου να καθυποβλήθω διά του μέσου της ταπεινούσης άναφοράς μου την παρά τω Βασιλικών Ναυτικών, παραγραφείων αίτησίν μου, και προς την απόληψιν των δικαί όμμάτων μου.

«Ευφραίνει βασιλεύ ! Πολλάκις σας τό ελπια και προφορικός και ή ψυχή μου αισθάνεται τό παράπονον τό όποιον της οικογένειας μου είνε. Περιττόν να εκδράσω περισσώτερον. Όθεν μένονό διότι είμαι έξελειψ εις θέλων λαβείν τό δικαίόν μου και την μεγαλοδωρον σου δικαιοσύνην.

Ευθάθετατος και αρχηγός πολιτικός και άνοδικός των Πυραίων, Υδραϊκών, καρτερών άρανιστών ψυχών και δυνατικών
Ο βασιλικός
Ρ. Α....»

Τό Γαλλικό αλφάβητο περιέχει 26 γράμματα, τό Άγγλικό 26, τό Ιταλικό 20, τό Ισπανικό 27, τό Γερμανικό 26, τό Ρωσικό 41, τό Λατινικό 22, τό Έβραϊκό 22, τό Αραβικό 28, τό Περσικό 32, τό Σανσκριτικό 50, τό Τουρκικό 33 και τό Κινέζικο 214.

Πιστεύεται κοινώς ότι τά τραπουλόζαχα τά έφευδον επί της εποχής Καραόλου τού ΣΤ΄, για να διασκεδάζουν μ' αυτά τόν μελαγχολικό αυτόν βασιλέα της Γαλλίας.

Υπάγει όμως και μία ιστορία, σύμφωνα με την οποία τά τραπουλόζαχα εισήχθησαν μετά την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως από τούς Έλληνας στη Βενετία και από εκεί έφτασαν στο Παρίσι.

Η τραπόλια στην άρχή άποτελείτο από τενήντα μόνο χαρτιά, τά οποία ήσαν ζωγραφισμένα με τό χέρι και παρισταναν τίς μορφές, τίς άρετές, τούς πλανήτες κλπ.

Οί Κινέζοι χωρίζουν τίς γυναίκες των άνέσος : 1) όταν δέν κάνουν παιδιά, 2) όταν είνε άρροστες, 3) όταν δέν σέβονται τά πεθερικά, 4) όταν κοιτσομπολείουν, 5) όταν κλέβουν, 6) όταν ζηλοτυπούν και 7) όταν τούς άπατούν !..

Τά σκουήρια τρώνε κάθε μέρα τροφή διπλάσια κατά βάρος από τό σώμα τους.

Η άγγελίδα τρώγει καθημερινώς δεκα περίπου ώνάδες τροφής. Τό ποτίει δέν χορταίνει άν δέν φάγη κ' αυτό κάθε μέρα τροφή διπλάσια του βάρους του σώματός του, όση δηλαδή ή άπαρξόσσε για ένα γεύμα ανθρώπου !

— Άκούσε με, θειά Λάυρα. Είμ' έρωτευμένη ! Τ' άκούεις ;... Άγαπό... Άγαπό σάν τρελλή !..

— Τό ξέρω διά, ελτε άδιάφορα ή Λάυρα.
— Τι ξέρεις ;
— Ξέρω, μακρόνια μου, πώς αγαπάς τρελλά τόν Έρριζο Μονμο- ρανσύ...

Η Άλίχη έγινε κόκκινη σάν τή φωτιά.
— Όχι, όχι, φώναξε με πείσμα, δέν τόν αγατώ, δέν τόν αγατώ παιά, δέν πρόκειται για' αυτόν... Τώρα πρόκειται για' άληθινή αγάπη, βαθεία, άπέρανη... Με καταλαβαίνεις ; Πρόκειται για' αγάπη...
— Σάν έκείνη που αισθανόσουν για τό μαρκήσιο Πάν Γάρολα ;

ρώτησε ειρωνικά ή Λάυρα.
— Όχι, σού λέω. Πιστεύε με... Τώρα αγατώ αγνά, μέσ' άπ' την ψυχή μου. Τώρα είμαι μέχρι θανάτου έρωτευμένη. Και τόν άνθρωπο που αγατώ πρέπει να τόν δέχοιμια εδώ κάθε Δευτέρα και Παρασκευή. Ένοσεις ;

— Καλά, καλά, ξέρω. Θα παρουσιάσω βέβαια ως έξωδέλφη σου, άπως και με τούς άλλους...
— Όχι, ως θεία μου. Μά πρόσεξε. Σου τό ελπια : Τη φορά αυτή αγατώ μέχρι θανάτου. Κι' αγαπέμια, άπως αγατώ. Δέν θέλω λοιπόν να μου ξαναμυλήσης για τίς πολλές μου άμαρτίες. Για κανένα...
— Όπτε για τόν Πάν Γάρολα, μικρούλα μου ; Τόν χαριτωμένο μακρό μαρκήσιο ;... Άκούς, αγάπη μου, να πάν να γίνη καλύτερος !..

Άκούγοντας τά τελευταία λόγια της Λάυρας, ή Άλίχη άφισε να της διαφύγη ένα ξεφρονητό.

— Καλόγερος !.. Καλόγερος !..

— Καλόγερος !.. Καλόγερος !..

— Καλόγερος !.. Καλόγερος !..

— Καλόγερος !.. Καλόγερος !..

— Καλόγερος !.. Καλόγερος !..

— Καλόγερος !.. Καλόγερος !..

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΠΑΡΟΛ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

«Όταν ύστερ' από μία μακρά άποικία ξανασυνάντησα τη δεσποινίδα Λιλίον σ' ένα φίλο σπίτι, με μεγάλη δυσκολία κατοόρησα να της άναγορίσω. Άντί της κόρης με τά τριανταφυλλένια μάγουλα, που είχα άφψει γεμάτη ζωή και γεμάτη σφιγγός, έφρασα τώρα μία όψη και έξαντλημένη γυναίκα, πρόωρα γερασμένη και βουτηγμένη στο πένθος.

Της έξέφρασα λοιπόν την άπορία μου για' αυτή της τη μεταβολή. Η Λιλίον στηρίχτηκε στο χέρι μου και με παρέδρε στη διπλανή άθουσα, όπου μου διηγήθηκε την ιστορία της, μία από τίς τρομερότερες ιστορίες που είχα ακούσει ως τότε.

— Όμιλάτε, μου ελτε, τόν όραό μαρκήσιο Πιγιέμ ; Έ λοιπόν, αυτόν τόν άντρα τόν αγάπησα με όλη τη θέρμη της ήλικας μου, με όλη τη φλόγα της καρδιάς μου. Μία μέρα, ό μαρκήσιος ήρθε να μ' έπισκεφτή στο σπίτι μου. Ήταν ή πρώτη μας συνάντηση... Πριν έβδη σπίτι ό μαρκήσιος, οι φίλοι του τόν είχαν ειδοποιήσει να μη βγή έξω γιατί διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο. Έκείνες τίς ημέρες είχε ανακηρυχτεί ή δημοκρατία, ή επανάστασις έμεινετο άνομα και ή άριστοκρατία κατεδιώκετο άμειλίχως. Αυτός όμως δέν θέλησε ν' άκούση τίς συμβουλές των φίλων του και ήρθε να με δει. Τό μυτικό του έρωτός μου αυτού, τό ήξερε κι ή Ίωσηφίνα, μία θαυμασία κοπέλλα που μπορούσε να θυσιαστή για χάρη μου. Ήταν καρφίρα μου και μόλις ήρθε ό μαρκήσιος, τη διάταξε να περιμένη στην είσοδο του σπιτιού και να μάς ειδοποιήσει άμέσως άν έβλεπε τίποτε τό ύπαιτο... Έξαινα ή Ίωσηφίνα ήρθε τρέγοντας.

— Κυρία ! έρωτήγασε ! Στρατιώτες περιεκόλλωσαν τό σπίτι μας από παντού. Έρχονται για ξέρνα.

Πετάχτηρα πάνω τρελλή άπ' τό όδο μου. Δέν έμνευ καμιά άμφοβολία ότι οι στρατιώτες αυτοί είχαν έρθει για να πιάσουν τόν άγαπημένο μου... Δέν ήξερα τί να κάμω πάνω στην άτελεισία μου, ότα, έξαινα θυμήθηκα ότι στο δωμάτιό που είμαστε είχε μία κρύπτη, την οποία γνωρίζαμε μόνο έγω και ή Ίωσηφίνα... Έσπρωξα τότε γρήγορα-γρήγορα μέσα στην κρύπτη τό μαρκήσιο, ό όποιος λόν κοιμήθηκε εκεί—τό θυμόμια κι' ανατοχήμια—που φίλησε την άρχή τόν δαχτύλιόν μου... Σε λίγο ανέβηκαν στο σπίτι οι στρατιώτες. Και δέν βρήκαν, φυσικά, τίποτε τό ύπαιτο. Ένώ όμως έτοιμαζόντοσαν να φύγουν, ό έπι κεφαλής αυτόν άξιωματικός μου ελτε :

— Δεσποινίς, έν όνόματι της δημοκρατίας σας συλλαμβάνω !

Τά λόγια του αυτά δέν με τρομάξαν. Τί κι' άν μ' έπαυαν ; Ήξερα ότι λόγω τών ύψηλών μου γνωμιών θα κατοόρηθον να έλευθερωθώ γρήγορα. Άλλά πριν φύγω, έδωσα με τό βλιέμια μου να καταλάβη στην Ίωσηφίνα ότι ό μαρκήσιος βοισκόταν μέσα στην κρύπτη και ότι έπρεπε να τόν βγάλη μόλις αναχωρούσαμε.

Η ύσηφίνα κατάλαβε τί ήθελεν και ψιθύρισε :

— Μείνατε ήσυχη, κυρία...

Οί στρατιώτες μ' ώδήγησαν έπειτα στη φυλακή, αλλά μετά τρεις βδομάδες, χωρίς στή μολις έλευθερώθηκα, ή πρώτη μου σκέψη ήταν να τρέξω στο σπίτι μου για να μάθω τί άπόγινε. Μόλις έφτασα εκεί κοντά, ρώτησα ένα γείτονά μου για την Ίωσηφίνα.

— Την Ίωσηφίνα, μου άπάντησε, την πήραν μαζί τους οι στρατιώτες μόλις έπιασαν και σές...
— Την έπησαν ; έρωτήσα έξαλλη. Πρόφτασε να μείνη τουλάχιστο λίγα λεπτά σπίτι ;

— Όχι, καθόλου.

Με όμηη κερανού χύμησα μέσα στο σπίτι μου. Όλα ήσαν νεκρά και σιωπηλά... Μητέρα στο δωμάτιό μου κι' έρωξα ένα βλιέμια άγονίας στην κρύπτη... Τό μυτικό κομμάτι που θ' άνοιγε τό σκεπάσιόν της δέν είχε πειραχτεί. Έτρεμα σύγκοιμη... Πινυόμουν... Όστε λοιπόν ;... Ό μαρκήσιος έμεινε, κλεισμένος και μέσα εισοιδιό μέρες, χωρίς τροφή, χωρίς νερό, χωρίς άέρα ;... Είχε πεθάνει ;... Θεέ μου !.. Θεέ μου !.. Την ίδια στιγμή μία βαρεία μπρονδιά πτώμας χτύπησε στα ρουθούνια μου... Ριχτηρα προς τά πίσω σάν τρελλή και δέν ξέρω πώς βοήθηκα μέσα στ' όμάζι μου. Πού ήγνανα ;... Μήπως ήξερα ; Τό βέβαιο είνε πως δέν ξαναβρήκα στο σπίτι μου, στο σπίτι αυτό όπου άφρασα νεκρό τόν αγαπημένο μου ! Άλλοι έβγαλαν τό πτώμα τόν άπ' την κρύπτη και τόν βάφανε...
Χοντρά δάχρυα κυλούσαν τώρα από τά όφραια μάτια της δεσποινίδος Λιλίον. Κι' όταν έτελειώσσε τη διήγησή της, με ρώτησε θλιβικά :

— Παραξενεύεστε ύστερ' άπ' όλα αυτά γιατί γέρασα τόσο γρήγορα ;...

Σε λίγο ανέβηκαν στο σπίτι οι στρατιώτες..

νεοσλάβητοι ισχυρών φίλων μου απέδθηκα έλευθερη. Έννοείται ότι μόλις έλευθερώθηκα, ή πρώτη μου σκέψη ήταν να τρέξω στο σπίτι μου για να μάθω τί άπόγινε. Μόλις έφτασα εκεί κοντά, ρώτησα ένα γείτονά μου για την Ίωσηφίνα.

— Την Ίωσηφίνα, μου άπάντησε, την πήραν μαζί τους οι στρατιώτες μόλις έπιασαν και σές...
— Την έπησαν ; έρωτήσα έξαλλη. Πρόφτασε να μείνη τουλάχιστο λίγα λεπτά σπίτι ;

— Όχι, καθόλου.

Με όμηη κερανού χύμησα μέσα στο σπίτι μου. Όλα ήσαν νεκρά και σιωπηλά... Μητέρα στο δωμάτιό μου κι' έρωξα ένα βλιέμια άγονίας στην κρύπτη... Τό μυτικό κομμάτι που θ' άνοιγε τό σκεπάσιόν της δέν είχε πειραχτεί. Έτρεμα σύγκοιμη... Πινυόμουν... Όστε λοιπόν ;... Ό μαρκήσιος έμεινε, κλεισμένος και μέσα εισοιδιό μέρες, χωρίς τροφή, χωρίς νερό, χωρίς άέρα ;... Είχε πεθάνει ;... Θεέ μου !.. Θεέ μου !.. Την ίδια στιγμή μία βαρεία μπρονδιά πτώμας χτύπησε στα ρουθούνια μου... Ριχτηρα προς τά πίσω σάν τρελλή και δέν ξέρω πώς βοήθηκα μέσα στ' όμάζι μου. Πού ήγνανα ;... Μήπως ήξερα ; Τό βέβαιο είνε πως δέν ξαναβρήκα στο σπίτι μου, στο σπίτι αυτό όπου άφρασα νεκρό τόν αγαπημένο μου ! Άλλοι έβγαλαν τό πτώμα τόν άπ' την κρύπτη και τόν βάφανε...
Χοντρά δάχρυα κυλούσαν τώρα από τά όφραια μάτια της δεσποινίδος Λιλίον. Κι' όταν έτελειώσσε τη διήγησή της, με ρώτησε θλιβικά :

— Παραξενεύεστε ύστερ' άπ' όλα αυτά γιατί γέρασα τόσο γρήγορα ;...